

MİRAC MUCİZESİ İLE İNSANLIK NELER KAZANDI?

Miraç mucizesi, Hicretten 1,5 sene önce, Receb ayınının 27. Gecesi, Resûlullah (sav) Mekke'de iken gerçekleşmiştir.

Miraç mucizesinin gerçekleştiği 0 gece, Allah'ın müsaadesiyle Cebrail (as), Burak adı verilen bir Cennet bineği ile Resul-ü Ekrem (asm)'ı alarak, bizzat dünyevî bedeni ile önce Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya götürmüştür.

Yolculuğun bu kısmına gece yürüyüşü manasında "İsra" adı verilir. Burada bütün Peygamberlerin ruhlarına (as) imam olarak namaz kıldırıktan sonra yine dünyevî bedeni ile semaya yükseltilmiş, yedi kat semayı geçmiş, Cennet ve Cehennem'i, Sidretül Munteha'yı görmüş; daha sonra Arş-ı Alâ'yı da geçerek bütün kâinatı geride bırakmış, Kab-ı Kavseyn denilen makamdan Allahü Tâlâ ile perdesiz olarak görüşmüş, nihayetsiz güzel olan Cemal'ini görmüş ve kelâmını işitmiş, Rabbi'nin sohbetiyle müşerref olmuştur. Bu uzun yolculuktan dönüşü ise bir anda gerçekleşmiştir.

Yüce Allah (c.c.), Kur'an-ı Kerim'inde, İsra suresinin birinci ayetinde Miraç mucizesinden haber vermektedir. Bu ayetin meali şöyledir: "**Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götüren Allah'ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.**" (Diyamet Meali)

İnsanlık tarihinin en önemli hadisesi olarak bilinen ve Yüce Allah'ın; Peygamberimiz Hz. Muhammed'e nasip ettiği MİRAC mucizesinin yıl dönümü her yıl İslam aleminde MİRAC Kandili olarak kutlanmaktadır.

MİRAC KANDİLİ; bu yıl (2017 Yılında) 23 Nisan 2017 Pazar gününü 24 Nisan 2017 Pazartesi gününe bağlayan geceye tekabül etmektedir.

İnşallah pazar gecesi hep birlikte MİRAC kandilini kutlayacağız.

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ MİRAC MUCİZESİNİ GENİŞ OLARAK ANLATMIŞ

Büyük İslam Alimi Bediüzzaman Said Nursi tarafından yazılan SÖZLER risalesi'nin 31. Söz Bölümü Peygamberimiz Hz. Muhammed (a.s.v)'nin Miraç mucizesine ayrılmıştır.

Miraç Risalesi olarak da bilinen ve Miraç'la ilgili geniş bilginin yer aldığı 27 sayfalık risaleden bir bölümünü sizlerle paylaşmak istiyoruz.

MİRAC'IN SEMERATI VE FAİDESİ NEDİR?

Elcevap: Şu şecere-i tûbâ-i mâneviye olan Miracın beş yüzden fazla meyvelerinden, nümune olarak yalnız beş tanesini zikredeceğiz.

BİRİNCİ MEYVE:

Erkân-ı imaniyenin hakaikini gözle görüp, melâikeyi, Cenneti, âhireti, hattâ Zât-ı Zülcelâli gözle müşahede etmek, kâinata ve beşere öyle bir hazine ve bir nur-u ezeli ve ebedi bir hediye getirmiştir ki, şu kâinatı perişan ve fâni karma karışık bir vaziyet-i mevhumeden çıkarıp, o nur ve o meyve ile, o kâinatı kudsi mektubât-ı Samedâniye, güzel âyine-i cemâl-i Zât-ı Ehadiye vaziyeti olan hakikatini göstermiş, kâinatı ve bütün zîşuuru sevindirip mesrur etmiş. Hem o nur ve o meyve ile, beşeri müşevveş, perişan, âciz, fakir, hâcâtı hadsiz, a'dâsı nihayetsiz ve fâni, bekâsız bir vaziyet-i dalâletkârânedan, o insanı o nur, o meyve-i kudsiye ile, ahsen-i takvimde bir mu'cize-i kudret-i Samedâniyesi ve mektubât-ı Samedâniyenin bir nüsha-i câmiyası ve Sultan-ı Ezel ve Ebedin bir muhatabı, bir abd-i hassı ve kemâlâtının istihsancısı, halîli ve cemâlinin hayretkârı, habibi ve Cennet-i bâkiyesine namzet bir misafir-i azizi suret-i hakikisinde göstermiş, insan olan bütün insanlara nihayetsiz bir sürur, hadsiz bir şevk vermiştir.

İKİNCİ MEYVE:

Sâni-i Mevcudat ve Sahib-i Kâinat ve Rabbü'l-Âlemîn olan Hâkim-i Ezel ve Ebedin marziyât-ı Rabbâniyesi olan İslâmiyetin-baştanamaz olarak-esasatını cin ve inse

hediye getirmiştir ki, o marziyâtı anlamak o kadar merak-âver ve saadet-âverdir ki tarif edilmez. Çünkü herkes büyükçe bir velînimetini yahut muhsin bir padişahının uzaktan arzularını anlamaya ne kadar arzukeş ve anlasa ne kadar memnun olur. Temenni eder ki, “Keşke bir vasıta-i muhabere olsaydı, doğrudan doğruya o zâtla konuşsaydım. Benden ne istiyor, anlasaydım. Benden, onun hoşuna gidene bilseydim” der. Acaba, bütün mevcudat kabza-i tasarrufunda ve bütün mevcudattaki cemâl ve kemâlât Onun cemâl ve kemâline nisbeten zayıf bir gölge ve her anda nihayetsiz cihetlerle Ona muhtaç ve nihayetsiz ihsanlarına mazhar olan beşer, ne derece Onun marziyâtını ve arzularını anlamak hususunda hahişger ve merak-âver olması lâzım olduğunu anlarsın. İşte, zât-ı Ahmediye (a.s.m.) yetmiş bin perde arkasında o Sultan-ı Ezel ve Ebedin marziyâtını, doğrudan doğruya, Mirac semeresi olarak, hakkalyakîn işitip, getirip beşere hediye etmiştir. Evet, beşer, kamerdeki hali anlamak için ne kadar merak eder ki, biri gidip dönüp haber verse! Hem ne kadar fedakârlık gösterir. Eğer anlasa, ne kadar hayret ve meraka düşer. Halbuki, kamer öyle bir Mâlikü’l-Mülkün memleketinde geziyor ki, kamer bir sinek gibi küre-i arzın etrafında pervaz eder; küre-i arz pervane gibi şemsin etrafında uçar. Şems binler lâmbalar içinde bir lâmbadır ki, o Mâlikü’l-Mülk-i Zülcelâlin bir misafirhanesinde mumdarlık eder. İşte, zât-ı Ahmediye (a.s.m.) öyle bir Zât-ı Zülcelâlin şuûnâtını ve acaib-i san’atını ve âlem-i bekâda hazâin-i rahmetini görmüş, gelmiş, beşere söylemiş. İşte, beşer bu zâtı kemâl-i merak ve hayret ve muhabbetle dinlemezse, ne kadar hilâf-ı akıl ve hikmetle hareket ettiğini anlarsın.

ÜÇÜNCÜ MEYVE:

Saadet-i ebediyenin definesini görüp, anahtarını alıp getirmiş, cin ve inse hediye etmiştir. Evet, Mirac vasıtasıyla ve kendi gözüyle Cenneti görmüş ve Rahmân-ı Zülcemâlin rahmetinin bâki civelelerini müşahede etmiş ve saadet-i ebediyeyi kat’iyen, hakkalyakîn anlamış, saadet-i ebediyenin vücudunun müjdesini cin ve inse hediye etmiştir ki: Biçare cin ve ins, kararsız bir dünyada ve zelzele-i zevâl ve firak içindeki mevcudatı, seyl-i zaman ve harekât-ı zerrât ile adem ve firak-ı ebedî denizine döküldüğü olan vaziyet-i mevhum-i canhıraşânedede oldukları hengâmda, şöyle bir müjde ne kadar kıymettar olduğu; ve idam-ı ebedî ile kendilerini mahkûm zanneden fâni cin ve insin kulağında öyle bir müjde ne kadar saadet-âver olduğu tarif edilmez. Bir adama, idam edileceği anda, onun affıyla kurb-u şahanede bir saray verilse, ne kadar sürura sebeptir. Bütün cin ve ins adedince böyle sürurları topla, sonra bu müjdeye kıymet ver.

DÖRDÜNCÜ MEYVE:

Rüyet-i cemâlullah meyvesini kendi aldığı gibi, o meyvenin her mü’mine dahi mümkün olduğunu cin ve inse hediye getirmiştir ki, o meyve ne derece leziz ve hoş ve güzel bir meyve olduğunu bununla kıyas edebilirsiniz: Yani, her kalb sahibi bir insan, zîcemâl, zîkemâl, zîihsan bir zâtı sever. Ve o sevmek dahi, cemâl ve kemâl ve ihsanın derecâtına nisbeten tezayüd eder, perestiş derecesine gelir; canını feda eder derecede muhabbet bağlar. Yalnız bir defa görmesine, dünyasını feda etmek derecesine çıkar. Halbuki, bütün mevcudattaki cemâl ve kemâl ve ihsan, Onun cemâl ve kemâl ve ihsanına nisbeten, küçük birkaç lemeâtın güneşe nisbeti gibi de olmaz. Demek, nihayetsiz bir muhabbete lââyık ve nihayetsiz rüyete ve nihayetsiz bir iştiyaka elyak bir Zât-ı Zülcelâli ve’l-Kemâlin saadet-i ebediyede rüyetine muvaffak olması ne kadar saadet-âver ve medar-ı sürur ve hoş ve güzel bir meyve olduğunu, insan isen anlarsın.

BEŞİNCİ MEYVE:

İnsan, kâinatın kıymettar bir meyvesi ve Sâni-i Kâinatın nazdar sevgilisi olduğu, Mirac ile anlaşılmiş ve o meyveyi cin ve inse getirmiştir. Küçük bir mahlûk, zayıf bir hayvan ve âciz bir zîşuur olan insanı, o meyve ile o kadar yüksek bir makama çıkarır ki, kâinatın bütün mevcudatı üstünde bir makam-ı fahr

veriyor. Ve öyle bir sevinç ve sürur-u mes'udiyetkârâne veriyor ki, tasvir edilmez. Çünkü, âdi bir nefere denilse, "Sen müşir oldun"; ne kadar memnun olur. Halbuki, fâni, âciz bir hayvan-ı nâtık, zevâl ve firak sillesini daima yiyen biçare insana, birden "Ebedî, bâki bir Cennette, Rahîm ve Kerîm bir Rahmân'ın rahmetinde ve hayal sūr'atında, ruhun vūs'atında, aklın cevelânında, kalbin bütün arzularında, mülk ve melekûtunda tenezzühe, seyerana ve cevelâna muvaffak olduğun gibi, saadet-i ebediyede rüyet-i cemâline de muvaffak olursun" denildiği vakit, insanıyeti sukut etmemiş bir insan, ne kadar derin ve ciddî bir sevinç ve süruru kalbinde hissedeceğini tahayyül edebilirsin.

Şimdi, makam-ı istimâda olan zâta deriz ki: İlhad gömleğini yırt, at. Mü'min kulağını geçir ve Müslim gözlerini tak. Sana iki küçük temsil ile bir iki meyvenin derece-i kıymetini göstereceğiz.

Meselâ, seninle biz beraber bir memlekette bulunuyoruz. Görüyoruz ki, herşey bize ve birbirine düşman ve bize yabancı; her taraf müthiş cenazelerle dolu; işitilen sesler yetimlerin ağlayışı, mazlumların vâveylâsıdır. İşte biz şöyle bir vaziyette olduğumuz vakitte, biri gitse, o memleketin padişahından bir müjde getirirse, o müjdeyle bize yabancı olanlar ahbap şekline girse; düşman gördüğümüz kimseler, kardeşler suretine dönse, o müthiş cenazeler, huşû ve huzûda, zikir ve tesbihte birer ibadetkâr şeklinde görünse; o yetimâne ağlayışlar, senâkârâne "Yaşasın"lar hükmüne girse; ve o ölümler ve o soymaklar, garatlar terhisat suretine dönse; kendi sürurumuzla beraber herkesin süruruna müşterek olsak, o müjde ne kadar mesrurâne olduğunu elbette anlarsın.

İşte, Mirac-ı Ahmediyenin (a.s.m.) bir meyvesi olan nur-u imandan evvel şu kâinatın mevcudatı, nazar-ı dalâletle bakıldığı vakit, yabancı, muzır, müz'ic, muvahhiş; ve dağ gibi cirimler birer müthiş cenaze; ecel, herkesin başını kesip adem-âbâd kuyusuna atar; bütün sadâlar, firak ve zevâlden gelen vâveylâlar olduğu halde, dalâletin öyle tasvir ettiği hengâmda, meyve-i Mirac olan hakaik-i erkân-ı imaniye nasıl mevcudatı sana kardeş, dost ve Sâni-i Zülcelâline zâkir ve müsebbih; ve mevt ve zevâl, bir nevi terhis ve vazifeden âzâd etmek; ve sadâlar, birer tesbihat hakikatinde olduğunu sana gösterir. Bu hakikati tamam görmek istersen, İkinci ve Sekizinci Sözlere bak.

İkinci temsil: Seninle biz sahrâ-yı kebir gibi bir mevkideyiz. Kum denizi fırtınasında, gece o kadar karanlık olduğundan, elimizi bile göremiyoruz. Kimsesiz, hâmisiz, aç ve susuz, meyus ve ümitsiz bir vaziyette olduğumuz dakikada, birden, bir zât, o karanlık perdesinden geçip, sonra gelip bir otomobil hediye getirirse ve bizi bindirse, birden cennet-misal bir yerde istikbalimiz temin edilmiş, gayet merhametkâr bir hâmimiz bulunmuş, yiyecek ve içecek ihzar edilmiş bir yerde bizi koysa, ne kadar memnun oluruz, bilirsin. İşte, o sahrâ-yı kebir bu dünya yüzüdür. O kum denizi, bu hadisat içinde harekât-ı zerrât ve seyl-i zaman tahrikiyle çalkanan mevcudat ve biçare insandır. Her insan, endişesiyle kalbi dağıdar olan istikbali, müthiş zulümat içinde, nazar-ı dalâletle görüyor. Feryadını işittirecek kimseyi bilmiyor. Nihayetsiz aç, nihayetsiz susuzdur. İşte, semere-i Mirac olan marziyât-ı İlâhiye ile, şu dünya gayet kerîm bir Zâtın misafirhanesi, insanlar dahi Onun misafirleri, memurları, istikbal dahi Cennet gibi güzel, rahmet gibi şirin ve saadet-i ebediye gibi parlak görüldüğü vakit, ne kadar hoş, güzel, şirin bir meyve olduğunu anlarsın.

Makam-ı istimâda olan zât diyor ki: "Cenâb-ı Hakka yüz binler hamd ve şükür olsun ki, ilhaddan kurtuldum, tevhide girdim, tamamıyla inandım ve kemâl-i imanı kazandım."

Biz de deriz: Ey kardeş, seni tebrik ediyoruz. Cenâb-ı Hak bizleri Resul-i Ekrem aleyhissalâtü vesselâmın şefaatine mazhar etsin. Âmin.

(Kaynak: BSN: Sözlere, 31. Söz.)